

Sygn. akt II PK 101/15

POSTANOWIENIE

Dnia 12 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa R. K. przeciwko Urzędowi Miejskiemu w Wejherowie
o przywrócenie do pracy lub odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 12 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku
z dnia 10 października 2014 r., sygn. akt VIII Pa 51/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej 120 zł
tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z 10 października 2014 r. oddalił apelację skarżącego powoda R. K. od wyroku Sądu Rejonowego w Gdyni z 8 kwietnia 2014 r., oddalającego jego powództwo wynikające z odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę. Pozwany pracodawca za przyczynę wypowiedzenia podał utratę zaufania do powoda spowodowaną nierzetelnym i niedbałym wykonywaniem obowiązków służbowych dotyczących nadzorowania procesu projektowania, sporządzania dokumentacji niezbędnych do rozpoczęcia i przeprowadzenia postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, a w szczególności opracowanego przez powoda kosztorysu inwestorskiego. W kosztorysie zostały zawyżone wartości materiału. Sąd rozstrzygnął, że

wypowiedzenie było zasadne i zgodne z prawem (art. 45 k.p., art. 30 § 4 k.p.). Sąd Okręgowy stwierdził, że Sąd Rejonowy wszechstronnie rozważył zebrany materiał dowodowy, należycie go ocenił i na tej podstawie prawidłowo ustalił okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia. Ustalenia te Sąd podzielił, czyniąc je podstawą własnego wyroku. Zbadane zostały podstawy merytoryczne dochodzonego roszczenia. Podana przez powoda w kosztorysie cena jednostkowa odwodnienia liniowego nie była tożsama z wartością określoną w projekcie, a była w stosunku do niej zawyżona, co wynikało z błędu powoda wynikającego z wadliwego ustalenia kosztu podbudowy betonowej. Okoliczność ta została przez powoda przyznana. Skutkowało to zablokowaniem środków finansowych, które mogłyby zostać wydatkowane na inne cele. Zachowanie powoda mogło skutkować utratą zaufania pracodawcy. Utrata zaufania stanowiła zasadną przyczynę wypowiedzenia. Pracodawca mógł stosować większe wymagania. Decydowała postawa powoda jako pracownika. Nie było potrzebne ustosunkowanie się do większości zarzutów apelacji odnoszących się do kwestii wadliwego – w ocenie apelującego – uznania przez Sąd pierwszej instancji, iż rozwiązania techniczne przyjęte przez projektanta i zaaprobowane przez powoda nie były poprawne.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., „ze względu na jej oczywistą zasadność, powodowaną błędami Sądu II instancji i braku tym samym realizacji funkcji rozpoznawczej oraz kontrolnej przez ten Sąd”. W uzasadnieniu wniosku podano, iż oczywista zasadność skargi kasacyjnej wynika z nierozpoznania wszystkich zarzutów apelacji, a tym samym braku wypełnienia przez Sąd funkcji kontrolnej i pozbawienie skarżącego możliwości merytorycznego rozpatrzenia sprawy przez dwie instancje. Nierozpoznanie wszystkich zarzutów, stanowi samo w sobie widoczne *prima facie* naruszenie art. 378 § 1 k.p.c., wiąże się także nierozzerwalnie z nierozpoznaniem sprawy w ogóle, a więc z naruszeniem art. 382 k.p.c. Sąd Okręgowy pominął większość zarzutów stawianych rozstrzygnięciu Sądu pierwszej instancji, które wiązały się z ustaleniem stanu faktycznego sprawy oraz z niewzięciem pod uwagę całości materiału dowodowego mającego równorzędne znaczenie dla dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych. Wykluczało to poprawne ustalenie stanu faktycznego, a tym samym wywarło istotny wpływ na

wynik sprawy. Jednozdaniowa motywacja rozstrzygnięcia dotknięta jest wadą, która polega na braku możliwości jej zweryfikowania. Nie spełnia zatem swej podstawowej funkcji przewidzianej przez art. 328 § 2 w związku z art. 382 k.p.c.

Pozwany wniósł o oddalenie skargi i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wykazuje, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona i dlatego nie został uwzględniony.

Negatywna ocena wniosku wynika z mankamentów metodycznych i merytorycznych. Na etapie przedsądu nie ocenia się podstaw kasacyjnych a tylko sam wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania. Podstawy kasacyjne stanowią odrębny element skargi i podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania. Oznacza to, że nie zastępują podstawy przedsądu ani jej uzasadnienia. Reżim ten odnosi się również do szczególnej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. i skarżący powinien wskazać i wykazać takie naruszenie przepisów, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest oczywiście nieprawidłowy i dlatego powinna zostać przyjęta do rozpoznania.

We wniosku nie zarzuca się naruszenia prawa materialnego i to jest jego zasadniczy mankament. Chodzi o to, że w sprawie zakończonej wyrokiem to właśnie prawo materialne stanowi punkt wyjścia w ocenie czy spór został rozstrzygnięty z naruszeniem prawa. O merytorycznym rozstrzygnięciu (wyroku) decyduje wszak prawo materialne a nie procesowe. Nie mniejsza jest również rola prawa materialnego w ocenie zarzutów procesowych. Nie każde naruszenie przepisów postępowania może decydować o zasadności skargi kasacyjnej, lecz tylko takie które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). O wyniku sprawy decyduje w pierwszej kolejności prawo materialne, gdyż to ono wyznacza jakie postępowanie dowodowe było konieczne dla co najmniej dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności a ponadto czy przedmiotem dowodu były fakty mające istotne znaczenie w sprawie. Skoro taki reżim ma znaczenie w ocenie procesowej podstawy kasacyjnej, to tym bardziej jest aktualny w ocenie podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. O ile podstawy kasacyjne

mogą uzasadniać uwzględnienie skargi (*a contrario* z art. 398¹⁴ k.p.c.), to w podstawie przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. znaczenie ma aż oczywista zasadność naruszenia prawa.

Wniosek poprzestaje tylko na zarzucie naruszenia art. 378 § 1 i 382 k.p.c. co nie jest wystarczające, tym bardziej, że nie wyjaśnia (nie przedstawia) które zarzuty apelacji (*in extenso*) nie zostały rozpoznane przez Sąd Apelacyjny i czy mogło to mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Nie jest zadaniem przedsądu dokonywanie szerszych analiz niż zawarte w samym wniosku. We wniosku oczywiście słusznie podnosi się, że przepisy te nie mogą być naruszone, jednak wartość tak ogólnych zarzutów nie przekłada się na ocenę, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd drugiej instancji ma suwerenne prawo do ustalenia stanu faktycznego na podstawie zebranego materiału, właśnie na podstawie art. 382 k.p. Oczywiście ma rozpoznać wcześniej zarzuty apelacji, ale gdyby nawet stwierdzić naruszenie art. 378 § 1 k.p.c., to nie zawsze jest to równoznaczne z zasadnością podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4. Sąd drugiej instancji może stwierdzić, że zebrany materiał jest wystarczający do rozstrzygnięcia kwestii spornych. Skarżący nie zarzuca przykładowo naruszenia art. 217 § 3 k.p.c. Pełna ocena w tym względzie wymagałaby jeszcze zarzutów naruszenia prawa materialnego, zwłaszcza, że znaczenie w sprawie ma przepis, który w swej regulacji oparty jest na klauzuli zasadności wypowiedzenia (art. 45 k.p.). Nie ma pozytywnej egzemplifikacji wszystkich przypadków zasadnego albo niezasadnego wypowiedzenia, zwłaszcza, że kwestię tę potęguje jeszcze odwołanie się do szczególnej przyczyny wypowiedzenia, czyli do utraty zaufania i to pracownika na samodzielnym stanowisku. Sama zaś przyczyna wypowiedzenia odwoływała się do konkretnych zdarzeń i okoliczności.

Brak wskazanych elementów nie pozwala stwierdzić, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. oraz § 11 ust. 1 pkt 1 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

